DOMSTOLENS DOM (femte afdeling)
4. februar 1986 *

I sag 65/85

angående en anmodning, som Bundesfinanzhof i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

Hauptzollamt Hamburg-Ericus

mod

Van Houten International GmbH

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3, stk. 1 og 3, i Rådets forordning nr. 1224/80 af 28. maj 1980 om varers toldværdi (EFT L 134, s. 1),

har

DOMSTOLEN (femte afdeling)

sammensat af afdelingsformanden U. Everling, dommerne R. Joliet, O. Due, Y. Galmot og C. Kakouris,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

efter at der er afgivet indlæg af:

— Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved Jörn Sack, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 11. december 1985,

afsagt følgende

* Processprog: Tysk.

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved kendelse af 12. februar 1985, indgået til Domstolen den 14. marts 1985, har Bundesfinanzhof i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 3, stk. 1 og 3, i Rådets forordning nr. 1224/80 af 28. maj 1980 om varers toldværdi (EFT L 134, s. 1).

2 Spørgsmålet er blevet rejst under en sag mellem Van Houten International GmbH (herefter benævnt Van Houten) og Hauptzollamt Hamburg-Ericus (herefter benævnt Hauptzollamt) vedrørende betaling af told af et parti kakaobønner, som Van Houten importerede i juli 1980.

3 I forbindelse med importen oplyste Van Houten, at firmaet ud over nettoprisen i henhold til fakturaen havde afholdt udgifter til vejning på 157 DM. Det fremgik af købekontrakten, at købet var indgået på vilkår cif Hamburg »net delivered weights«, at købesummens størrelse skulle fastsættes på grundlag af vægten ved leveringen, og at udgifterne til konstatering af vægten skulle afholdes af køberen, nemlig Van Houten. Hauptzollamt medregnede udgifterne til vejning i toldværdien.

4 Van Houten anlagde sag ved Finanzgericht Hamburg til prøvelse af denne afgørelse. Retten fandt, at udgifterne til vejning med urette var medregnet i toldværdien. Hauptzollamt ankede afgørelsen til Bundesfinanzhof, idet det navnlig anførtes, at Van Houten havde betalt udgifterne til vejning til fordel for sælgeren, og at de derfor udgjorde en del af toldværdien, jfr. artikel 3, stk. 1 og stk. 3, litra a), i den nævnte forordning.

5 Bundesfinanzhof udsatte sagen og forelagde Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 3, stk. 1 og 3, i forordning nr. 1224/80, som affattet indtil den 1. januar 1981, fortolkes således, at udgifterne til konstatering af vægten af det leverede kvantum i henhold til købekontrakter, hvor prisen beregnes på grundlag af nettovægten ved leveringen, udgør en del af transaktionsværdien, når køberen i henhold til kontrakten skal afholde disse udgifter?«

6 I forelæggelseskendelsen har Bundesfinanzhof udtalt, at ifølge forordningens artikel 3, stk. 1, er toldværdien »transaktionsværdien, dvs. den pris, som faktisk er betalt eller skal betales«, og at denne pris ifølge artikel 3, stk. 3, litra a), 1. pkt., defineres som »den fulde betaling, som køberen yder eller skal yde sælgeren eller til fordel for denne, for de indførte varer«.

7 Bundesfinanzhof har yderligere bemærket, at sidstnævnte definition, efter at den omhandlede import havde fundet sted, blev ændret i henhold til Rådets forordning nr. 3193/80 af 8. december 1980 (EFT L 333, s. 1), der tilføjede følgende passus: »... og omfatter alle de betalinger, som er erlagt, eller som skal erlægges som betingelse for salget af de indførte varer, af køberen til sælgeren eller af køberen til en tredjepart for at opfylde en af sælgerens forpligtelser«. Da formålet med forordning nr. 1224/80 var at tilpasse fællesskabsordningen til Aftalen om anvendelse af artikel VII i Den almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel (GATT), og da den passus, som blev indføjet ifølge forordning nr. 3193/80, er en ordret gengivelse af protokollen, som er bilagt aftalen, og som antages at udgøre en integrerende del heraf, finder Bundesfinanzhof, at den pågældende passus er af rent konstaterende art. Derfor bør den oprindelige bestemmelse i artikel 3, stk. 3, ifølge Bundesfinanzhof fortolkes i lyset af denne passus.

8 Bundesfinanzhof har anerkendt, at GATT-aftalens formål i henhold til præamblen, nemlig at toldværdien fastsættes på grundlag af enkle og objektive kriterier, kun opfyldes fuldt ud, dersom vilkårene i den konkrete købekontrakt er eneafgørende. Bundesfinanzhof anfører imidlertid, at reglerne om toldværdien ikke udelukker, at der tages hensyn til typetilfælde, som ikke svarer til de faktiske omstændigheder i den konkrete kontrakt. Det kan således ikke udelukkes, at en forpligtelse, som normalt påhviler sælgeren, betragtes som »en af sælgerens forpligtelser«, jfr. tilføjelsen til forordningens artikel 3, stk. 3. Da udgifterne til vejning af det på bestemmelsesstedet leverede kvantum i henhold til købekontrakter, hvor prisen beregnes på grundlag af nettovægten ved leveringen, normalt påhviler sælgeren, kan det således være berettiget at medregne dem i toldværdien, selv om udgifterne i henhold til den konkrete kontrakt påhviler køberen.

9 Bundesfinanzhof har tilføjet, at i henhold til artikel 3, stk. 3, litra a), sidste pkt., gælder det om betalingen af den pris, som skal lægges til grund, at den »kan foretages direkte eller indirekte«, og at det kan føre til misbrug, såfremt det i vidt omfang overlades til kontrahenterne selv frit at fastsætte toldværdien.

10 Kommissionen har anført, at som følge af de multilaterale handelsforhandlinger under GATT's auspicier blev fællesskabsreglerne om toldværdien fastsat på et nyt grundlag. Ifølge de nye regler, som blev indført ved forordning nr. 1224/80, fastsættes toldværdien så vidt muligt på grundlag af transaktionsværdien. Ifølge den nye ordning foretages beregningen således bevidst på grundlag af den enkelte kontrakts særegenheder, og handelspraksis spiller ifølge Kommissionen ikke længere nogen rolle i denne forbindelse.

11 Ifølge Kommissionen justeres transaktionsværdien om fornødent i henhold til forordningens artikel 8, men udgifterne til vejning er ikke omfattet af de elementer, som ifølge bestemmelsen skal lægges til den faktisk betalte pris. Det er således tilstrækkeligt at afgøre, om disse udgifter er en del af den pris, som faktisk er betalt eller skal betales, jfr. definitionen af dette begreb i forordningens artikel 3, stk. 3. Denne bestemmelse indeholder under litra a) en liste over de positive kriterier, mens de negative opregnes under litra b).

12 Kommissionen har anført, at betalingen ifølge artikel 3, stk. 3, litra a), også kan finde sted »indirekte«. Ifølge litra b) betragtes »de aktiviteter... køberen udfører for egen regning, bortset fra sådanne, for hvilke der er en justering i artikel 8 ... ikke som en indirekte betaling til sælgeren, selv om det kan anses, at sælgeren drager nytte af dem, eller at de er blevet udført med hans godkendelse«. Da køberen lod vejningen foretage for egen regning, og da de hermed forbundne omkostninger ikke er omfattet af artikel 8, kan de ikke betragtes som indirekte betaling til sælgeren.

13 Med henblik på at besvare det stillede spørgsmål bemærkes, at begrebet »normalprisen«, som ifølge de tidligere bestemmelser dannede grundlag for beregning af toldværdien, i forordning nr. 1224/80 erstattedes med begrebet »transaktionsværdien«, hvorved normalt forstås den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne. Ifølge den nye ordning skal beregningen således foretages på grundlag af

vilkårene for den individuelle transaktion, selv om de afviger fra handelspraksis eller må anses for usædvanlige for den pågældende kontrakttype.

14 Ganske vist kan man heller ikke ifølge denne ordning anvende vilkårlige eller fiktive toldværdier, hvilket udtrykkeligt fastslås i sjette betragtning i forordning nr. 1224/80. Rådet har taget hensyn til denne betragtning ved fastsættelsen af de bestemmelser, hvorefter transaktionsværdien defineres eller justeres. Som anført af Kommissionen, skal udgifterne til fastsættelse af det leverede kvantum på bestemmelsesstedet ifølge disse bestemmelser imidlertid ikke medregnes i toldværdien, når udgifterne afholdes af køberen. Tilføjelsen til artikel 3, stk. 3, litra a), 1. pkt., jfr. forordning nr. 3193/80, som i øvrigt ikke finder anvendelse på den her omhandlede import, har ikke ændret dette forhold. Da fastsættelsen af det kvantum, som faktisk leveres på bestemmelsesstedet, ligeledes sker i køberens interesse, kan denne operation ikke antages at være foretaget af køberen »for at opfylde en af sælgerens forpligtelser«, jfr. denne tilføjelse, når en sådan forpligtelse ikke er fastsat i kontrakten.

15 Det præjudicielle spørgsmål skal derfor besvares ved, at artikel 3, stk. 1 og 3, i Rådets forordning nr. 1224/80 af 28. maj 1980 om varers toldværdi skal fortolkes således, at udgifterne til konstatering af vægten af det leverede kvantum i henhold til købekontrakter, hvor prisen beregnes på grundlag af nettovægten ved levering, ikke udgør en del af transaktionsværdien, når disse udgifter afholdes af køberen.

Sagens omkostninger

16 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til sagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (femte afdeling)

vedrørende det spørgsmål, som er forelagt af Bundesfinanzhof ved kendelse af 12. februar 1985, for ret:

Artikel 3, stk. 1 og 3, i Rådets forordning nr. 1224/80 af 28. maj 1980 om varers toldværdi skal fortolkes således, at udgifterne til konstatering af vægten af det leverede kvantum i henhold til købekontrakter, hvor prisen beregnes på grundlag af nettovægten ved levering, ikke udgør en del af transaktionsværdien, når disse udgifter afholdes af køberen.

Everling Joliet

Due Galmot Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 4. februar 1986.

P. Heim
Justitsekretær

U. Everling
Formand for femte afdeling